

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET I BERGEN

Haakon Shetelig's plass 1

5007 Bergen — Tlf.: 05/21 25 00

SORENSKRIVER CHRISTOPHER BENEDICT BØGHS TALE I SELSKAPET
"QVODLIBET" DEN 11. FEBRUAR 1822.

Brødre!

For al den sande Glæde vor Moder Q: i 9 Aar har skjænket os, fortjæner hun vist langt meer, end de fleste Lykkens Yndling at hver Fødselsdag feiredes med festlige Sange og Veltalenheds henrivende Stemme. Blandt hendes Sønner findes fleere, som Naturen har udrustet med de heldigste Digtergaver, hvis ypperlige Sange snart skal lyde festlig i denne Sal, udtrykke vores Følelse paa denne Dag, den Dag, da Vensk og Samdrægtighed knyttede et Baand, som hendes moderlig i Omhue har bevaret. -

Paa saadan Dag, Moder! er det faldet i Din uværdigste Søns Lod, i hans hvis Aandsgaver ere de ringeste, hvis Aandsgaver daglig svækkes, i hans, den eneste af dine Sønner, hvis Opbr sende har vanhelliget det moderlige Huus, Sædet for Samdrægtighed, Venskab, Tilfredshed og Fryd, i hans Lod faldt det paa denne Dag at fremtræde som Taler. -

Paataget Undseelse eller falsk Skamfuldhed er det ikke, naar jeg siger eller som gjorde, at min Pen sittrede, da jeg greb den for at prænte paa Papiret hvad jeg med nedtrykt Stemme fremsiger; nei det var fuld Overbeviisning om ringe svækkede Aandsgaver, fuld Overbeviisning, at jeg ikke fortjener at være vores, mine og Broders Tolke i Dag. -

Ni Aar Moder! ere under din moderlige Varetægt fuldendte, ni Aar har Du med Omhyggelighed pleiet os; ni Aar har du

skjænket os Glæder som vi aldrig noksom kan takke dig for. Men disse ni Aar have, som alt endeligt, og været blandet med Galde. - Du har bedste Moder! tabt 3 Sønner, seet een forvildet og eens brusende Adfærd. -

Den Ældste kaldte Døden; villig adlød han dens Stemme, og paa ham er vist hiin Gravskrift mest passende: "først ved sin Død bedrøvede han sin Moder". - En Anden kaldtes tidligere fra Dig; Staten fordrede hans store Evner; Den tredie vanker nu bort, kaldt til en større, en meere virkende Skueplads. - Vi begræde alle den førstes Tab; Du føler, vi Tilbageblevne føle Savnet af de tvende sidste, dog vi haabe, at de ikke ere ganske tabte, men at de trætte og mødige ville vende tilbage til Det moderlige Skjød, hvor de vil finde den Glæde, den Tilfredshed, som vi ønske dem andensteds, og de selv have Haabet. - Den fjerde forvildedes, forlod det moderlige Huus, og vanker taus og besværet omkring. - Gid jeg turde skjule for mig selv, at ikke jeg fordrev ham. - Længe nok har jeg bedrøvet mig; men mi maae det være; thi den Dag da min opbrusende Adfærd forstyrrede dine Sønners Fryd, var den sidste han hørte til vort Broderskab. - Gid han løsreven af de Snarer, som holder ham, snart maatte vende tilbage, da ville din Moder, da vill mine Brødre tilgive mig, da vilde Skamplet paa min Brøde blive tilintetgjort, da turde jeg atter glæde mig til vores Samlinger, som vi alle ønske mange Aar maatte vedblive. -

Men Moder har Du, have vi tabt; har Du, have vi og vundet. Du din yngste Søn, vi vor yngste Broder, som og paa denne Dag første Gang saa Lyset. - Stadig er han vendt tilbage fra Krigerens hæderlige Bane til rolige Sysler. - Men ene er han kommen til sin Moder, ene har Du Moder modtaget ham; spørg som hiin kjærlige Fader, der efter fleere Aars Forløb omarmede sin velartede Søn: "hvor er din Hustrue." "Jeg fandt ingen værdig Qvinde" var Svaret; "brug Fornuft, søg og du vil finde", var Faderens Svar. - Lad Moder din Røst saaledes lyde til din kjære Søn, han vil adlyde, og snart skulde vi see vores Broder lykkelig. - Held og Glæde følge Dig Broder til dette Maal, det er mit inderlige Ønske.